

DIN ISTORIA VRĂJITORIEI... ORACOLELE ȘI ENIGMELE LOR

„Dacă nu faci rău, poți face orice vrei”. „Orice faci magic se va întoarce asupra ta de trei ori”. „Lumea este propria ta oglindire”.

Farmecele și vrăjitoria au fascinat oamenii de-a lungul timpului, practicile oculte trezind sentimente și reacții puternice.

Despre prezența practicilor magice există documentație în toate civilizațiile, acestea diversificându-se odată cu evoluția populațiilor umane, în funcție de schimburile culturale, zonele geografice și tradițiile istorico-religioase, existând, astfel, magie cu specific național sau religios.

Vrăjile și farmecele se fac pentru a interveni pe căi magice în viața, gândurile și dorințele cuiva, silindu-l să acționeze după voia altuia! Cele mai vechi formule și incantații oculte au fost descoperite atât în Vedele indiene, cât și pe zidurile primelor piramide din Egipt, acestea fiind consolidate prin rețetele formulilor magice, obiectelor rituale, simbolurilor și prin prezența protectoare a cercului magic care, prin rolul său de protecție, oferă adăpost magicianului ce invocă spirite periculoase.

În ciuda reprimărilor oficiale, o mare parte a tehnicilor și metodelor de magie și vrăjitorie au supraviețuit până în zilele noastre, mii de oameni cred în vrăjitorie, descântece și alte practici oculte. Prigoanele și campaniile întreprinse de Biserica Catolică în decursul anilor întunecați ai Evului Mediu nu au reușit să suprimă, definitiv, fascinația oamenilor pentru vrăjitorie.

Agresiunea psihică, prin magie neagră, se aplică în mod direct sau indirect asupra oamenilor, folosindu-se ca armă principală emisia telepatică distructivă.

Acum, în plină epocă tehnologică, vrăjile pot încă despărți doi tineri care se iubesc, pot destrăma cea mai solidă căsnicie, pot lua somnul și liniștea copiilor, pot trimite boli și nenorociri și în ultimă instanță pot chiar ucide, vrăjile nu sunt afectate de trecerea timpului.

În scopul de a ataca, de a distruge, vrăjitorul lucrează cu energii de vibrații joase, pe termen scurt, astfel ca persoanele care apelează la practici vrăjitorești, mai devreme sau mai târziu, să apeleze iar și iar la vrăjitor.

Magia își trage numele de la Magi, o castă de preoți de rang înalt - zoroastrieni - a căror reputație o depășea chiar pe cea a inițiaților egipteni. Magia Înaltă lucrează cu Lumina, cu energii de vibrație înaltă, cu entități de Lumină care apără Pământul de Răul manifestat în toate formele lui.

ORACOLELE ȘI ENIGMELE LOR...

Prezicătorii și profeții sondau „secretele viitorului”, prevestirile erau la grecii antici o parte integrantă din viața și activitatea lor. Pe lângă marile temple au luat ființă locuri anume unde se practica ghicitul viitorului, după anumite reguli și canoane, de către preoți specializați în a da răspunsuri la întrebările celor ce îi solicitau.

Un loc aparte în categoria celor care practicau ghicitul viitorului îl ocupau sibilele, femei descrise în scrierile antice în mod cu totul fabulos, fiind înconjurate de enigmele unor tradiții extrem de vechi. Sibilele trăiau într-o singurătate inaccesibilă, plină de mister. Se îmbrăcau și vorbeau bizar, cu anumite modulații în glas, care le conferea farmec, fiind considerate a avea legături cu forțe malefice.

Cea mai vestită prezicătoare de acest fel a fost Sibylla, de la care s-ar fi tras denumirea meseriei. Această femeie, după tradiția grecilor, ar fi trăit cu două-trei secole înainte de războiul troian. Răspunsurile pe care le dădeau sibilele celor care le solicitau erau întotdeauna întortocheate, obscure, putând fi interpretate în mai multe sensuri.

Cu timpul, arta divinației sibilelor a evoluat sub o formă superioară ca ritual în oracole. Dodona este cel mai vechi oracol din Grecia și a funcționat în Epir, ca o relicvă a credințelor magice străvechi.

Preoții care se închinau lui Zeus, când făceau prevestiri, se culcau pe pământ, ca și cum ar fi auzit din interior răspunsurile la întrebările ce li se puneau. Alături de preoți, un rol de seamă îl aveau aici preotesele, un gen evoluat de sibile, grupate câte trei, care ghiceau la rădăcina unui stejar uriaș de unde pornea un izvor. Preotesele făceau oracole, pretinzând că aud voința lui Zeus, după modul în care foșneau frunzele arborelui și după zborul porumbeilor.

Delphi a fost considerat locul cel mai sfânt al Greciei. Aici profetizau celebrele pythii. Peștera din spatele templului, înălțat spre venerarea zeului luminii, Apollo, era centrul de atracție al sanctuarului, aici profesându-se oracolele. La Delphi, profețiile se efectuau în numele lui Apollo prin mijlocirea unor femei numite pythii sau pythanise.

Oracolele aparținând divinităților focului erau rare. Lui Helios i se atribuia facultatea proorocirilor, el fiind un profet călător, fără a avea un anume oracol al său. Oracolele olimpienilor existau lângă templele lui Zeus. Deschise tot timpul, semănau cu un fel de prăvălii, în care se vindea ghicitoria negustorilor, militarilor, femeilor necăjite sau îndrăgostite, atleților.

Oracolele egiptenilor au cunoscut divinația fastuoasă bine regizată, incluzând mijloace mecanice și tehnici de iluzionism primitiv.

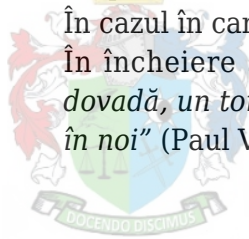

Cel mai adesea era consultat zeul Amenhotep, dar era consultat și zeul Amon, mai precis statuile ce-i reprezentau. „Chestionată”, statuia, care reprezenta divinitatea, „dădea răspunsuri” la întrebări prin cele mai felurite mișcări.

De pildă, dacă statuia se înclina, aceasta avea semnificația aprobării.

În cazul în care ea rămânea nemișcată, faptul era înțeles ca o negație.

În încheiere să reținem: „Prostia de a lua un paradox drept o descoperire, o metaforă drept o dovadă, un torent de vorbe ca o sursă de adevăruri de bază și pe noi înșine ca oracole este înăscută în noi” (Paul Valery).

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Independența
GEORGE CANACHE
prin Cultură